

Angol mese: Lassan járj - tovább érsz

Teknősbékáné elhatározta, hogy húsos lepényt süt. Nekilátott - de nincs kovásza.

- Ébredj, Teknősbéka apó, eleget aludtál! Szaladj el Nyuszi komaasszonyhoz, kérj tőle kovászt.

Teknősbéka apó félálomban nyögött valamit, álmos szemét éppen hogy kinyitotta egy kicsit, s morcosan kérdezte:

- Mit akarsz?

- Mondom, szaladj el Nyuszi komaasszonyhoz!

- Én még életemben sehova nem szaladtam. De menni mehetek - mormogta Teknősbéka apó. Leült, gondolkozott, majd nyögve, nagy óvatosan lemászott a kemencepadkáról.

- Siess már egy kicsit, a lusta mindenedet! - sürgette Teknősbékáné az urát.

- Minek úgy sietni? Talán bizony hiába mondják, hogy lassan járj - tovább érsz?!

De amíg lekecmergett, amíg a posztócsizmát felráncigálta, amíg bebújt a ködmönébe, és a sapkáját a fülére húzta - egy nap eltelt bele.

- Hát te mit topogsz egy helyben, te világ lustája?! Az idő eljár, s megszárad a kenyértésztám!

- Sehol se találom az övemet! Úgy látszik elkallódott - dörögött Teknősbéka apó.

- Ismerlek már! - kiáltott fel Teknősbékáné, és maga kezdte keresgélni az elkallódott holmit.

Amíg keresték, még egy nap telt bele.

Végre felcsatolta Teknősbéka apó az övét, a gallérját felhajtotta, átemelte az egyik lábát a küszöbön, majd utána a másikat, aztán a harmadikat, végül a negyediket, s így szerencsésen kiért az útra.

- Aztán csak ne húzd az időt, hiszen vendégeket hívtam a lepényre! - kiáltotta utána a küszöbről Teknősbéka anyó.

- Tudom, tudom...

- Hát edényt viszel-e magaddal?

- Ejnye, egészen elfelejtettem - kapott a homlokához Teknősbéka apó -, hozd már ide, nincs kedvem visszafordulni.

- Bezzeg a Nyúl ízibe megfordult volna! Te meg csak egy helyben topogsz, akár a medve a méhkas körül - szólt Teknősbéka anyó, és odaadta neki a kovászosedényt.

- Megint azzal az ugrifüles Nyúllal állsz elő! - mormogta Teknősbéka apó. - Ugrik ide, ugrik oda, ez az egész tudománya. Én hozzá képest mégiscsak tekintélyes gazda vagyok: akárhova megyek, a háztető mindig itt van a fejem fölött! Ezt próbálja utánam a tapsifüles!

A kovászosedényt kényelmesen a hóna alá fogta, a sapkáját egészen a szemére húzta, és elindult Nyúl anyóhoz.

Míg Teknősbéka apó odajárt, Teknősbéka anyó mind színezgette magában a vendégséget: hogy eszik magukat tele a vendégek az ízletes káposztával s hagymával, hússal töltött foszlós lepénnyel!

És hozzákezdett a töltelék elkészítéséhez.

Közben egészen besötétedett, már legfőbb ideje volt, hogy Teknősbéka apó visszatérjen, de még híre-hamva se volt.

A vendégcsereg megérkezett, de sajnos, nem kóstolhatták meg Teknősbéka anyó lepényét.

Nyámmoghattak a tölteléken...

Elmúlt egy nap, elmúlt kettő - de se kovász, se Teknősbéka apó.

Eltelt egy hét, eltelt kettő, el három is. Úgy eltűnt Teknősbéka apó, mintha a föld nyelte volna el.

"De vajon hová tűnhetett el? - tűnődött Teknősbéka anyó. - Még ha messzire küldtem volna! De hisz csak egy ugrásnyira küldtem, a falu végére!..."

Várta, várta, de hiába várta.

Eltelt még négy hét.

"Megyek s megnézem, nem ragadt-e ott Nyúl komaasszony nál?" - gondolta Teknősbéka anyó.

Kendőt kötött, és kinyitotta az ajtót. Hát lássatok csodát! Teknősbéka apó jön, jön az úton, döcög, döcög nagy sietősen, s a kovászosedényt szorosan, nagy vigyázattal a hóna alá fogja.

- No végre! - örvendezett Teknősbéka anyó, és gyorsan kitárta az ajtót.

Egy óra sem telt el, befordult Teknősbéka apó az udvarra, odaért az ajtóhoz, s az egyik lábát szerencsésen átemelte a küszöbön. Éppen emelintette a másikat is, de szakadt posztócsizmájában elbotlott, és - zsupsz! - szépen hasra esett. Az edény pozdorjává tört, a kovász meg - placcs! - szétfolyt a szoba földjén.

- Hej, te szerencsétlen! - sipított fölötte Teknősbéka anyó. - Hét hétig hoztad a kovászt, de a kunyhóba csak nem értél el vele! Csak pazaroltad a drága időt!

Bizony, bizony... - morgott Teknősbéka apó. - Nem mondtam neked, hogy ne siettess, mert abból csak baj lesz?! Így is történt! Nemhiába mondják: lassan járj - tovább érsz!...

Angol meséből írta: Jékely Zoltán